

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 500/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SG Shopping s. r. o.**, Staré Grunty 24, Bratislava, IČO 43 896 375, zastúpenej MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/179/2022 z 24. apríla 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ako aj priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka sa proti žalovanej (Tatra banka, a. s.) domáhala zaplata sumy 137 836,38 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť na podklade porušenia zmluvných povinností vyplývajúcich zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, ktorá bola uzavretá medzi sťažovateľkou a žalovanou. Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 33Cb/29/2008 zo 4. apríla 2022 návrh na prerušenie konania

zamietol (výrok I), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sumu 122 898,83 eur s príslušenstvom (výrok II), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III) a priznal sťažovateľke náhradu trov konania v rozsahu 78,32 % (výrok IV). Sťažovateľkou uplatnený nárok posúdil aplikáciou § 373, § 386 ods. 2, § 387, § 397 a § 398 Obchodného zákonníka a § 415 Občianskeho zákonníka.

3. O odvolaní žalovanej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II a IV zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu potreby ustálenia skutkového stavu veci a opätovného rozhodnutia tak, aby bolo možné dospieť k záveru, či sú splnené zákonné predpoklady na nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku, za aké obdobie a v akej výške.

4. V podstatnom akcentoval, že sťažovateľka si uplatnila nárok na ušlý zisk za obdobie od 8. apríla 2016 do 31. decembra 2017, t. j. za obdobie po zániku nájomného vzťahu v dôsledku odstúpenia od nájomnej zmluvy. Odstúpenie od nájomnej zmluvy nevyklučuje nárok na náhradu škody pre porušenie povinnosti nájomcom, je však potrebné na posúdenie nároku na ušlý zisk vymedziť obdobie, za ktoré by mala sťažovateľka uvedený nárok. Dôvodnosť a výšku nároku na ušlý zisk je potrebné posúdiť za obdobie do uzatvorenia novej nájomnej zmluvy po odstúpení od zmluvy sťažovateľkou.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka argumentuje, že odvolací súd založil svoje zrušujúce rozhodnutie na aplikácii nových ustanovení § 344 a § 349 ods. 1 a § 351 ods. 1 a § 265 Obchodného zákonníka, ktoré súd prvej inštancie pri rozhodovaní neaplikoval, pričom uvedeným spôsobom porušil garancie rovnosti strán kontradiktórneho civilného procesu (čl. 47 ods. 3 ústavy), keďže jeho povinnosťou bolo vyzvať strany k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité [§ 382 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto prekvapivé, pričom postup krajského súdu narúša dvojinstančnosť konania.

6. Postup odvolacieho súdu je podľa sťažovateľky v rozpore s kogentným ustanovením § 384 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Arbitrárne skutkové zistenia odvolacieho súdu sa nezhodujú so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd dokazovanie nezopakoval a založil na nich svoje právne závery, ktoré sú rovnako arbitrárne, keďže negujú aplikovateľné ustanovenia Občianskeho zákonníka a odporujú ustálenej judikatúre.

7. Aplikáciu a interpretáciu § 373 Obchodného zákonníka považuje sťažovateľka za rozpornú s princípom spravodlivosti.

8. Sťažovateľka argumentuje, že žalovaná v odvolaní neuplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, na ktorého podklade odvolací súd svoje napadnuté zrušujúce uznesenie založil, a preto konal v rozpore s procesnými pravidlami.

9. Nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia videla sťažovateľka rovnako v porušení § 234 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP z dôvodu absencie vysporiadania sa s jej argumentáciou obsiahnutou vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej a v duplike.

10. Judikované pohľadávky majú povahu majetku, ktorý podlieha garanciam vyplývajúcim z čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom zrušením rozsudku súdu prvej inštancie došlo k zásahu do majetku sťažovateľky, keďže súd prvej inštancie bude viazaný odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sú námietky arbitrárnosti napadnutého kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj jeho postupu, ktorý odporuje kogentným ustanoveniam všeobecne záväzných právnych predpisov. Námietky možno rozčleniť na tie, ktoré sa týkajú vadného procesného postupu odvolacieho súdu (body 5, 6, 8 a 9 tohto uznesenia), a tie, ktoré sa týkajú neústavnosti aplikácie a interpretácie ustanovenia Obchodného zákonníka (bod 7 tohto uznesenia).

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Nepochybnou je skutočnosť, že sťažovateľka požaduje zásah ústavného súdu v dosiaľ právoplatne neskončenej veci, keďže jej ústavná sťažnosť smeruje proti kasačnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola vec vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť ústavný súd opakuje, že pri posudzovaní veci zohľadnil zásadu, že do neskončených konaní zasahuje len výnimočne. V prípadoch, keď je možné jednotlivé postupy alebo pochybenia reparať v neskorších štádiách konania a rozhodovania, je spravidla nevyhnutné rešpektovať princíp subsidiarity a nezasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 79/2020, IV. ÚS 232/2022).

14. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09, IV. ÚS 232/2022).

15. K námietkam, ktoré sú v súlade s už uvedeným spôsobilé byť predmetom ústavného prieskumu z dôvodu, že sa týkajú výlučne štádia príslušného napadnutého odvolacieho konania a nemohli by byť uplatnené v neskorších štádiách konania, patria námietky vadného procesného postupu odvolacieho súdu.

III.1. K námietkam vadného procesného postupu odvolacieho súdu:

16. Pokiaľ sťažovateľka napáda postup odvolacieho súdu a tvrdí, že tento porušil § 382 CSP (k tomu pozri bod 5 tohto uznesenia), takže napadnuté uznesenie krajského súdu je prekvapivé a porušuje dvojinštančnosť konania, ústavný súd nepovažuje argumentáciu sťažovateľky za dôvodnú.

17. Nepochybne o prekvapivosti rozhodnutia možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/1/2018 z 21. marca 2018). Ustanovenie § 382 CSP tak nepochybne pôsobí ako poistka brániaca odoprieť sporovej strane právo na dvojinštančnosť súdneho konania.

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý sa uplatňuje v jeho civilnej vetve, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania (obdobne III. ÚS 402/08). Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre rovnako k právu na kontradiktórnosť konania ako súčasť práva na spravodlivý proces zdôrazňuje, že z neho vyplýva právo strany sporu oboznámiť sa s každým dôkazom alebo vyjadrením, ktorých účelom je ovplyvniť rozhodovanie súdu, a právo vyjadriť sa k nim (Lobo Machado proti Portugalsku, č. 15764/89, rozsudok z 20. 2. 1996, § 31; Vermeulen proti Belgicku, č. 19075/01, rozsudok z 20. 2. 1996, § 33). Táto zásada platí pre dôkazy a vyjadrenia predložené nielen druhou stranou v spore, ale rovnako aj súdom, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, č. 18990/91, rozsudok z 18. 2. 1997, § 27).

19. Zásada kontradiktórnosti vyžaduje, aby súdy nezakladali svoje rozhodnutia na skutkových alebo právnych otázkach, ktoré neboli prejednané v priebehu súdneho konania a spôsobili taký obrat, že ho strana sporu nemohla predpokladať ani pri náležitej bdelosti (Čepek proti Českej republike, sťažnosť č. 9815/10, rozsudok z 5. 4. 2013, § 48).

20. Aj keby ústavný súd vychádzal z premisy sťažovateľky, podľa ktorej sa § 382 CSP aplikuje bezvýhradne aj v konaní, ktorého výsledkom je vydanie kasačného rozhodnutia, t. j. nie konečného meritórneho rozhodnutia, musel by posúdiť argumentáciu sťažovateľky v kontexte možného vyslovenia porušenia základných práv ako nedôvodnú. Ústavný súd už stabilne judikuje, že neprístupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky

za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v posudzovanom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (IV. ÚS 100/2013).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že v dôsledku napadnutého uznesenia krajského súdu sa vec sťažovateľky nachádza pred súdom prvej inštancie, o ňou uplatnenom nároku sa bude ďalej konať, pričom sťažovateľka bude mať možnosť sa k aplikácii tých zákonných ustanovení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci neboli použité, vyjadriť, a to nielen v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj v rámci konania o odvolaní proti prípadnému nepriaznivému rozsudku súdu prvej inštancie. Námietka o vadnosti postupu odvolacieho súdu v napadnutom konaní z dôvodu neaplikácie § 382 CSP je preto nedôvodná.

22. Už uvedené závery platia aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky o tom, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo aplikovať § 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2 CSP a v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadať sa s ňou prezentovanou argumentáciou (bod 9 tohto uznesenia). Ani prípadný záver o porušení citovaných zákonných ustanovení by nebol spôsobilý vzhľadom na dôvody obsiahnuté v podstatnom v bode 21 tohto uznesenia viesť k možnosti vysloviť porušenie označených základných práv a slobôd.

23. Obdobne ani námietka o porušení § 384 CSP (bod 6 tohto uznesenia) nie je dôvodná. Citované ustanovenie vychádza zo zásady plne rešpektovanej aj rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 387/2010, II. ÚS 506/2013), že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. V konkrétnych okolnostiach veci z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva (a potvrdzuje to samotná sťažovateľka v ústavnej sťažnosti), že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na potrebe použitia ustanovení právnych predpisov, ktoré neboli pred súdom prvej inštancie aplikované, čo je nepochybne prípad nesprávneho právneho posúdenia veci – subsumovanie skutkového stavu súdom prvej inštancie pod normu hmotného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu (k tomu pozri aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/4/2009), pri ktorom nie je zo zákona daná povinnosť odvolacieho súdu dokazovanie zopakovať.

24. Rovnako tak ani námietka týkajúca sa porušenia procesných pravidiel pri rozhodnutí o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie (bod 8 tohto uznesenia) nie je dôvodná. V tomto smere ústavný súd opakuje, že na to, aby bol konštatovaný zásah do práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces nezákonnosťou v postupe všeobecného súdu, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami. Pri argumentácii, ktorá sa obmedzuje (len) na tvrdenie, že v konaní bol porušený zákon, preto chýba súvislosť s tvrdeným porušením základného práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 79/2020).

25. V obdobnej veci (IV. ÚS 79/2020) už ústavný súd rovnako akcentoval, že rozhodnutie všeobecného súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie je jedno z možných riešení v odvolacom konaní, pričom uvedené posúdenie patrí do právomoci samotného odvolacieho súdu a úlohou ústavného súdu nie je posúdiť správnosť zvoleného postupu. Úvaha, či nedostatok vyčítaný v odvolaní je možné napraviť v odvolacom konaní alebo je nevyhnutné z namietaného

dôvodu rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie, spočíva primárne na odvolacom súde a ústavný súd do nej nemôže vstupovať (ani keby ju považoval za nesprávnu) s výnimkou prípadov, ktoré by bolo možné označiť za excesívne (podobne napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 406/2018 z 5. septembra 2018).

26. Berúc do úvahy obsahovú konštrukciu zákonného ustanovenia § 389 CSP dovoľujúcu všeobecnému súdu určitú mieru diskrecie, ústavný súd zdôrazňuje svoju zdržanlivosť pri posudzovaní prípadného excesívneho postupu odvolacieho súdu. Ústavný súd pritom nezistil ani v tomto prípade dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, a vyhodnotil námietku sťažovateľky ako nedôvodnú. Ako dodatok k tomuto záveru ústavný súd zdôrazňuje, že neústavnosť nemožno vidieť v jednoduchom tvrdení o tom, že odvolateľka v odvolaní nenamietala *expressis verbis* odvolací dôvod „porušenia práva na spravodlivý proces“ podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pričom krajský súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že k takémuto porušeniu došlo. Všeobecný súd totiž nie je viazaný právnym názorom sporovej strany a je povinný vec posúdiť podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a zistený skutkový stav dopadajú (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/25/2018). Premisa, podľa ktorej odvolací súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou prezentovanou odvolateľkou v odvolaní, ako aj skutočnosť, že sťažovateľka nespochybňuje samotné skutkové tvrdenia a argumentáciu odvolateľky a ich subsumovanie všeobecným súdom pod príslušné ustanovenie právneho predpisu, vedú k záveru o tom, že nie sú naplnené podmienky na záver o excesívnom postupe odvolacieho súdu.

27. Vzhľadom na už uvedené predbežné závery ústavný súd nezistil žiadnu možnosť vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní či práva na spravodlivé súdne konanie, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Keďže porušenie majetkových práv sťažovateľka odôvodňuje v príčinnej súvislosti s porušením práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, a to podľa jej názoru neústavným zrušením rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré ústavný súd nezistil, nie je daná ani možnosť vyslovenia porušenia majetkových práv.

28. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z dôvodu námietok týkajúcich sa vadného procesného postupu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K neústavnosti aplikácie a interpretácie ustanovení Obchodného zákonníka:

29. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci ústavný súd v rámci predbežného prerokovania relevantnej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka atakuje neústavnosť aplikácie a interpretácie ustanovení Obchodného zákonníka, dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľky ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľke ochranu ňou označených práv.

30. V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom

právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

31. V súvislosti s podstatou a so zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

32. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06), čo nie je prípad sťažovateľky, keďže proti arbitrárnej aplikácii a interpretácii príslušných zákonných ustanovení sa môže brániť v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v rámci prípadného odvolacieho či dovolacieho konania.

33. Na podklade už uvedeného preto, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v bode 7 tohto uznesenia, ústavný súd, zohľadňujúc princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a akcentujúc rešpektovanie princípu minimalizácie zásahov do rozhodnutí všeobecných súdov, časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu